

Capitolul 1

Molly

2013

Molly nu s-ar fi dus în veci la concertul din East Williamsburg¹ dacă nu ar fi bătut-o Nina la cap.

Nu era tocmai un „concert” – cel puțin nu în adevăratul sens al cuvântului – ci mai degrabă o încăpere dosnică și sordidă dintr-un bar oarecare, unde felurite trupe cântau în weekend pe gratis, în încercarea disperată de a se face remarcate.

Nina chiar se oferise să-i dea de băut lui Molly, doar-doar să o însoțească. Avea să vină și Cash, iar Nina murea de nerăbdare să se culce cu el pentru a treia oară. Dacă era să fie sinceră cu ea însăși – așa cum mai mereu era – Molly știa prea bine că nu avea nimic mai bun de făcut și că, dacă nu i s-ar fi alăturat Ninei, ar fi rămas acasă în pantalonii ei de trening și, cu porția de Pad Thai² de joi reîncălzită, și-ar fi răsucit furculița în tăietii fleșcăiți, cu certitudinea chinuitoare că, în acea sâmbătă seară absolut minunată și bogată în posibilități – prima din noul an – locul ei era în altă parte.

¹ Zonă din partea de nord-vest a Brooklynului, New York

² Fel de mâncare din bucătăria thailandeză pe bază de tăiței prăjiți

Odată ajunsă în fața barului, Nina a comandat două cocktailuri cu tequila și sifon, făcându-se că nu-l observă pe Cash la celălalt capăt al barului, care bea bere Budweiser în compania tovarășilor săi, râzând cu gura până la urechi și dându-se în spectacol – în opinia lui Molly, într-un mod grosolan.

— Mi-a dat mesaj să mă văd cu el în seara asta, șopti Nina neliniștită, aruncând o privire spre colțul opus al încăperii, unde se afla Cash. Mi-a trimis adresa prin SMS. Ți se pare prostesc că am venit, Moll? Par disperată? Cum arăt?

Părul ciocolatiu îi cădea Ninei în bucle lejere pe umerii dezgoliți și bronzăți până și în luna ianuarie – Molly era mânată de invidie ori de câte ori întrezărea pielea desăvârșită a prietenei sale columbiene. Machiajul luminos îi acoperea pomeții, iar rimelul îi alungea genele bogate. Îmbrăcată într-o bluză de mătase de un roșu aprins și blugi închiși la culoare, Nina arăta – ca de obicei – trăsnet.

— Ești superbă, răspunse Molly, ignorând primele două întrebări ale prietenei sale.

Barul devenea din ce în ce mai aglomerat și mai zgomotos, iar zumzetul tot mai sonor impregna încăperea, tulburându-i lui Molly timpanele. Își aminti de apartamentul cu două dormitoare pe care îl împărțea cu Liz, rămas pustiu pe Strada Withers – erau colege de cameră încă din anul doi de facultate – de porția de Pad Thai din frigider, precum și de eseul de două mii cinci sute de cuvinte pe care trebuia să îl predea până marți, dar pe care nu îl finalizase încă. Molly nu prea mai avea chef de ieșit în oraș în perioada aceea, cel puțin nu în aceeași măsură ca Nina, Liz și Everly. Se cunoscuseră la modestul lor colegiu cu profil uman din Vermont, iar mai apoi se mutaseră

împreună la New York, unde nota lor distinctivă era în continuare spiritul petrecăreț.

În seara aceea, Liz și Everly merseseră până în cartierul SoHo³ la ziua unei fete. Molly nici nu concepea să-și lase prietena de una singură, în condițiile în care știa că era *de-a dreptul* în limbă după Cash, chiar dacă ei i se părea un imatur plicticos, la ani-lumină distanță de Nina. În plus, Molly se cunoștea îndeajuns de bine încât să poată admite că *intrase* într-o oarecare rutină și că i-ar fi prins bine să iasă mai des în oraș, fie și numai pentru că „în oraș” se întâmplau evenimentele incitante ale vieții și se puteau ivi inspirația și oportunitățile.

După ce a mai comandat un rând, Nina a cerut nota. Barmanul – asemeni multor altor bărbați care obișnuiau să se holbeze la ea fără nicio jenă – a urmărit-o cu privirea pe măsură ce semna nota de plată și i-a făcut cu ochiul.

Când Nina i-a întins lui Molly paharul de tequila cu gheață – de data aceasta doar cu lămâie, fără sifon – Molly a simțit cum prima gură din cea de-a doua băutură îi pulsează în vene, revărsându-i-se în membre în șuvoaie plăcute, afundându-se astfel tot mai adânc în atmosfera nocturnă.

— Uitasem cât de mult îmi place tequila, rosti Molly în colțul gurii, care i se arcuise involuntar atunci când se scufundase înapoi în scaunul de la bar.

— Te-ai amețit după numai un pahar? o întrebă Nina, înălțându-și zâmbitoare bărbia.

— Nu-s beată, trase Molly aer în piept, răsucindu-și o suviță din părul auriu ca spicele de grâu. Scuze c-am fost atât

³ Zonă în sudul cartierului Manhattan din New York

de jalnică în ultima vreme. Am fost în lumea mea. Cu gândul la scris. Chiar mă bucur că m-ai scos din casă.

— Mă bucur și eu că te-am scos ca să vezi cu ochii tăi cum mă ignoră Cash în cel mai infect bar cu puțință din Bed-Stuy⁴, bătu Nina cu unghiile proaspăt făcute, de un vinetiu strălucitor, în teigheaua barului.

— Nu suntem în Bed-Stuy, Neens.

— La cât de departe suntem de râu, e ca și cum am fi.

De nicăieri, Cash a apărut în spatele Ninei, strecurându-și brațul lung și vânjos în jurul gâtului ei delicat, făcând-o pe Molly să-și dea ochii peste cap.

— Bună, fetelor! exclamă Cash cu un zâmbet larg pe față.

Nina radia de fericire, iar ochii îi sticleau de entuziasm, de parcă ar fi avut cinci ani și l-ar fi întâlnit pe Mickey Mouse în Disneyland.

— O mai știi pe Molly? V-ați întâlnit acasă la Everly acum câteva săptămâni.

— Așa cred... răspunse Cash pe măsură ce sprâncenele-i groase i s-au împreunat. Tu ești scriitoarea?

Întrebarea lui o luase pe Molly prin surprindere.

— Nu, sunt... sunt la master.

— Cu specializare în scriere creativă, interveni Nina, dând pe gât restul de tequila.

Cash strânse confuz din buze.

— Numai că nu prea știu ce să fac cu specializarea asta, a adăugat Molly rapid. Poate am să predau.

— Fata asta-i cea mai deșteaptă prietenă a mea, se făli Nina euforică, înfășurându-și brațele în jurul umerilor lui Molly.

⁴ Bedford-Stuyvesant este un cartier din nordul sectorului newyorkez Brooklyn.

— Tu cu ce ziceai că te ocupi? îl întrebă Molly pe Cash.

Chiar când să deschidă gura să răspundă, luminile din bar s-au estompat, iar cineva și-a dres vocea în microfon.

— Doamnelor și domnilor – exclamă teatral o voce masculină – am *deosebita* onoare să îi invit pe scenă pe dragii mei prieteni, care îmi sunt ca niște frați, deosebit de talentații membri ai trupei Danner Lane!

Mulțimea i-a aclamat, iar zona barului s-a eliberat rapid, pe măsură ce zeci de tineri de vreo douăzeci, treizeci și ceva de ani din Brooklyn s-au îmbulzit spre fundul barului, către scenă.

— Ce de oameni, remarcă Nina.

Cash își îndepărtă atunci părul șaten și des de pe frunte.

— Ați mai ascultat Danner Lane până acum? Jeb, tipul care tocmai i-a prezentat pe frații Lane, e unul dintre patronii de aici și e prieten vechi cu ei. Sunt chiar șmecheri – mai nou sunt pe iTunes și Spotify.

Trei tineri – păreau să aibă în jur de douăzeci de ani – au urcat apoi pe scenă. Unul dintre ei s-a retras în spatele unor tobe imense, iar ceilalți doi și-au luat chitarele în mână, poziționându-se în fața tobelor.

— Haideți mai aproape, propuse Cash.

Lăsându-și prietenii la bar, și-a croit drum până în față, străbătând mulțimea compactă, urmat de Molly și fascinată Nina.

— Sunt frați? întrebă Molly cu glas tare, ridicând privirea spre Cash.

— Ei doi sunt frați, țintui Cash cu degetul mijlociu și cel arătător în direcția scenei. Toboșarul și basistul. Celălalt e Jake Danner – chitară, voce. Au crescut cu toții împreună.

Frații Lane semănau între ei. Aveau amândoi părul rar, castaniu, tenul palid și scheletele deșirate. Jake, pe de altă parte, era cel de la care nu-și putea dezlipi Molly privirea.

Totul la el avea culoarea mierii de albine – pielea îi era ca mierea, iar buclele aurii îi curgeau pe chip pe măsură ce degetele sale ciupeau cu măiestrie coardele chitarei. Când Jake și-a ridicat privirea, Molly i-a remarcat ochii de un albastru pal cufundându-se în ochii ei. Brusc, s-a bucurat că avea douăzeci și trei de ani, că era singură și că trăia în cel mai grozav oraș din lume. Gândurile – care îi erau sumbre și încâlcite de ceva vreme – i se limpeziseră brusc.

Văzându-l pe Jake zâmbind larg, Molly a simțit un nod în stomac. Menținându-și privirea ațintită asupra ei, a vorbit la microfon:

— Salutare, East Williamsburg, a rostit el cu vocea cristalină, de o tonalitate desăvârșită, marcată de un ușor accent sudist târăgănat. E sâmbătă, noi suntem Danner Lane și în seara asta cântăm împreună.

Peste ani, când același lucru avea să se întâmple la Madison Square Garden⁵ – când Jake avea să-i întâlnească și să-i fixeze privirea lui Molly în public, de data aceasta format din mii de spectatori, nu doar din șaptezeci și cinci – le va fi devenit deja obișnuință. Trupa Danner Lane avea să cânte în deschiderea concertului Arcade Fire, avea să urce în topuri – să se avânte spre culmile înalte, să aibă succes – dar Jake avea să aibă în continuare nevoie de Molly, de Molly a lui, cea care îl ținea cu picioarele pe pământ.

Înapoi în East Williamsburg, Jake deschisese gura și începuse să cânte. Linia melodică a unui cântec celebru al lui Elton

⁵ Stadion faimos din New York

John inundase încăperea, însoțită de cea mai rafinată voce pe care Molly o auzise vreodată.

„Acum știu

Că Harlemul spaniol înseamnă mai mult decât niște vorbe dulci.”

În momentul în care ochii lui Jake i-au străpuns privirea, Molly a simțit în mod subconștient, într-un cotlon ascuns al inimii, că viața ei avea să se schimbe pentru totdeauna.

Capitolul 2

Molly

Mai 2022

Meredith Duffy strecură cu atâta forță un pahar de șampanie în mâna dreaptă a lui Molly, încât lichidul auriu se revărsă peste marginea paharului.

— Whitney îl lasă pe Liam să *doarmă* în coșuleț, spuse Meredith cu vocea înăbușită. Ce iresponsabilă. Nu înțeleg pentru ce mai aduce pe lume încă doi copii.

Privind fix în paharul ei de șampanie, Molly urmări cum micile bule se reped spre suprafață.

— La o adică, tu nu ai fi lăsat-o pe Stella să *doarmă* în cuib, corect? insistă Meredith, aplecându-se spre Molly.

Se apropiase atât de tare de ea, încât Molly putea vedea porii încrețiți de pe nasul imaculat.

— Eu nu i-am luat Stellei coșuleț, răspunse Molly fără ocolișuri. Nu prea erau la modă pe atunci.

Meredith încuviință cu prudență din cap. Molly era deja sătulă de aceleași veșnice discuții. Asemeni multor altor mămici tinere din Flynn Cove, Meredith părea să simtă o deosebită satisfacție în a desființa cu nerușinare practicile parentale ale prietenelor sale. Când bârfea, glasul i se precipita, iar pupilele i se dilatau de bucurie, ca sub efectul unui

drog. Molly nici nu voia să se gândească la ce ar fi putut comenta Meredith pe la spatele ei, dar era convinsă că manifesta un comportament pasiv-agresiv.

— Ei bine, să bem în cinstea bunei creșteri a copiilor noștri, chicoti Meredith, ciocnind mai apoi cu Molly și dând pe gât paharul de șampanie.

Molly suspină, numărând secundele până când avea să poată pleca. Își îndreptă privirea spre camera de zi, care se întrezărea din bucătărie grație spațiului deschis, unde Whitney Cooper stătea tolănită pe un scaun capitonat, în fața unui teanc de cadouri. Pântecul masiv, bombat, i se iveau de sub rochia de un galben pal, cu tăietură sub sâni – urma să nască gemene peste o lună. În ciuda faptului că era deja la a doua petrecere tematică pentru bebeluși, darurile erau nelipsite de la picioarele ei.

— Tu nu bei? o întrebă Meredith, ușor panicată, pe Molly, în timp ce îi studia paharul de șampanie rămas neatins.

— Nu pot, scutură Molly din cap, afișând un zâmbet forțat. Duminica după-amiază predau.

— Ah, *corect*, rosti Meredith. Trebuie să fac cumva să ajung într-una din zile la cursul tău. Atunci îi dau lui Betsy paharul tău. Dumnezeu mi-e martor că femeia asta nu s-ar da în lături niciodată de la încă un rând.

Până să apuce Molly să răspundă, Meredith îi smulsese deja paharul din mână.

Odată cu dispariția lui Meredith, Molly își simți umerii încordați relaxându-se. Se considera norocoasă că într-adevăr ținea lecții de Vinyasa de la ora trei și că nu fusese pusă în situația de a-i mărturisi lui Meredith că adevăratul motiv pentru care nu bea era faptul că joi făcuse transferul

embrionar și primise indicații stricte din partea Dr. Ricci să nu consume alcool, exact ca și când ar fi fost gravidă.

Și poate chiar rămăsese însărcinată, își lăsă Molly imaginația să zburde în mijlocul bucătăriei proaspăt renovate a lui Meredith Duffy, pe fundalul zumzetului de glasuri feminine din jurul ei, care se estompau pe măsură ce speranța îi înflorea în suflet. În sfârșit, un frățior sau o surioară pentru Stella. Molly se gândi la căpșorul bălai al fiicei sale rezemat în pătuț, simțindu-și partea inferioară a abdomenului inundată de căldură. Nu mai erau decât opt zile până când avea să știe sigur.

Sunetul de furculiță zgâriind o farfurie o făcu pe Molly să revină la realitate. Își îndreptă privirea în cealaltă parte a camerei, înspre burta uriașă a lui Whitney, și își zise că cel mai probabil nu rămăsese însărcinată, că ea și Hunter trecuseră deja prin asta de prea multe ori, că se expuseseră unui număr mult prea mare de dezamăgiri, timp în care îi goleau Stellei renta de studii, în încercarea de a-i dăruia un frățior sau o surioară. Se putea considera norocoasă numai pentru că o avea pe Stella, își spuse Molly pentru a mia oară. Avea un copil sănătos și frumos, iar milioane de femei care se confruntau cu infertilitatea ar fi dat orice pentru așa ceva.

Molly luă o pricomigdală roz de pe o tavă albă și se îndreptă spre camera de zi, unde Whitney deschidea cadourile. Se uită apoi la ceas, care arăta două fără cinci. „Încă douăzeci de minute”, își spuse ea, mușcând din fursecul lipicios.

Molly a mai stat puțin la taifas cu Edie Kirkpatrick, care i-a povestit mai mult decât și-ar fi dorit despre numeroasele competiții de golf la care soțul ei avea să participe în vara aceea pe Coasta de Est.

La ora două și cincisprezece, Molly i-a mulțumit lui Meredith pentru o după-amiază atât de plăcută, după care

s-a furișat pe ușa din spate. Molly avea de condus zece minute până la studioul unde ținea lecțiile. În teorie, nu trebuia să ajungă acolo decât cu cincisprezece minute înainte de începerea cursurilor, însă nu mai putea suporta să petreacă nici măcar o singură secundă în plus în compania acelor femei.

În timp ce traversa orașul, se simțea cu moralul la pământ. Îi era atât de dor de Nina și de Everly, încât i se pusese un nod în gât.

Începuse să se gândească la ce i-ar fi spus Hunter – la ce avea să-i spună Hunter – atunci când i-ar fi dezvăluit că petrecerea fusese un coșmar: „Nu e nevoie să mergi la prostiile astea, Moll. De ce să te obosești dacă te fac atât de nefericită?”.

„Pentru că mie chiar îmi place de Whitney”, ar fi răspuns Molly. „Whitney este printre singurele persoane de care m-aș vedea devenind apropiată, plus că am vrut să îmi arăt susținerea”.

Și mai era ceva ce nu i-ar fi împărtășit lui Hunter: Meredith, Betsy, Edie și toată gașca lor feminină constituiau peisajul monden din Flynn Cove, iar ocazionalele interacțiuni pe care le avea cu acestea se dovedeau preferabile în lipsă de altceva mai bun. Era mai benefic să se bucure pe timpul zilei de orice fel de companie feminină – oricât de nesatisfăcătoare ar fi fost ea – decât să nu se bucure deloc. Corect?

Odată ajunsă în parcare de la Yoga Tree, Molly și-a scos telefonul și i-a trimis un mesaj lui Whitney.

„Whit, scuze că nu mi-am luat la revedere, dar a trebuit să plec mai devreme la cursuri. A fost o petrecere minunată, iar tu pur și simplu radiezi! Anunță-mă dacă ai chef de o plimbare cândva în următoarele două săptămâni, asta dacă nu cumva naști între timp! Xo”

Molly a recitat mesajul de trei ori, mușcându-și buza de jos și întrebându-se dacă tonul ei fusese prea entuziast sau dacă nu cumva părea ciudat sau deplasat că i se adresase prietenei sale cu „Whit”: „Doamne”, se gândi ea, „înainte nu eram atât de nesigură pe mine. Nu eram atât de maniacă”.

Molly a decis să nu se mai chinuie nici măcar o secundă în plus, așa că a apăsător pe butonul „Trimite”. Chiar când să-și lase telefonul deoparte, a observat o notificare cu un nou mesaj vocal. Trebuie să fi ratat apelul în timpul petrecerii. Nu a recunoscut numărul, dar prefixul era 917. New York. A apăsător apoi pe butonul „Redare”.

„Bună, Molly, sunt Bella. Îmi pare rău că te deranjez în weekend. Te-am sunat pentru că... ei bine, ți-am trimis un e-mail. L-ai văzut? Știi că a trecut o veșnicie – literalmente ani de zile – dar acum câteva zile am trecut pe lângă localul acela de pe strada Bleeker, bistroul acela franțuzesc unde am luat prânzul împreună când ai semnat primul contract cu mine. Mai știi? Era viscol și am băut atâta vin roșu. Mă rog, mi-am amintit de asta și m-a făcut să zâmbesc. În fine, chiar mi-ar plăcea să ne auzim, așa că sună-mă când poți. Ar trebui să vorbim.”

Molly a clipit, mușcându-și buza de jos. Și-o închipuia pe Bella într-una dintre cămășile ei imaculate și țepene, cu ochelarii cu rame de corn și cu părul negru ca pana corbului, strâns în vârful capului. Văzuse e-mailul de la Bella în urmă cu două săptămâni, dar nu răspunsese. Molly simți o urmă de vinovăție, dar nu într-atât încât să și facă ceva în direcția aceasta. În mod cert, nu într-atât încât să ia în calcul să o sune înapoi. Își azvârli telefonul în geantă, încercând să uite de mesajul vocal și de persoana care i-l lăsase. Molly nu se putea gândi la

Bella fără să-și amintească de Jake, lucru imposibil de îndurat pentru ea, mai ales când avea o lecție de predat.

Nu veniseră decât șase persoane la cursul de Vinyasa, dar nu era deloc de mirare. Duminica nu era niciodată prea aglomerat la Yoga Tree, mai ales dacă vremea era frumoasă ca în ziua aceea.

Trei dintre cursanți erau clienți fideli ai lui Molly, doi erau în trecere, deși îi păreau și ei cunoscuți, iar pe cea de-a șasea persoană nu o recunoscuse. Era o femeie zveltă, bronzată, care stătea întinsă pe saltea, îmbrăcată în niște colanți negri de la Lululemon și o bustieră de sport de un verde măsliniu. Remarcându-i cerceul de argint din buric, care se înălța și cobora pe abdomenul plat al femeii atunci când respira, Molly se gândi că trebuia să aibă în jur de treizeci de ani, plus sau minus. Avea ceva din Nina – culoarea pielii sau poate stilul ușor ciudat. Lui Molly nu-i plăcea să predea yoga – cel puțin nu la fel de mult ca înainte și chiar i se plângea frecvent lui Hunter de cât de tare o obosea – dar în acea zi, pe neașteptate, se simțea fericită să se afle acolo. Era recunoscătoare pentru ceea ce o scosese din casa lui Meredith Duffy și pentru studioul primitiv și confortabil, cu luminatoare, miros de paciuli și practicanți atenți și receptivi.

Femeia cea nouă se ridică în capul oaselor, urmărind-o pe Molly, care avea coloana vertebrală aliniată și dreaptă. La rândul său, Molly aruncă o privire la abdomenul femeii, amintindu-și că și ea arăta așa înainte de apariția copilului. Nu reușise să revină la forma inițială, chiar dacă Stella făcuse deja cinci ani. Totuși, Molly nu era amărâtă din această cauză și nici nu se critica. Mai apoi, femeia îi zâmbi cu buzele-i carnoase, cu gura până la urechi.

Molly a început exercițiile fără bătaie de cap. Predatul era deja floare la ureche pentru ea. Știa pe de rost succesiunea de *asane*⁶ – pentru coapse și șolduri – pe care o alesese în acea zi. Se concentra intens de fiecare dată când predă yoga – n-avea încotro, nu își putea permite să rateze vreun moment – și nu-și lăsa mintea să zburde în voie decât în clipa în care cursanții ei ajungeau să stea în poziția Savasana asemeni unor cadavre. Uneori, la finalul ședinței, apăsa participanții între omoplați și le trăgea capul în sus pentru a le îndrepta șira spinării, masându-le tâmpilele cu uleiuri esențiale. În acea zi însă nu avea chef să atingă pe nimeni; doar a stat jos, respirând de una singură, până când le-a dat tuturor semnalul să se ridice din poziția Savasana, încheind astfel lecția.

— Namaste, spuse ea senină.

Cu câțiva ani în urmă, în timpul formării sale ca instruitoare de yoga, Molly descoperise în Brooklyn semnificația cuvântului „namaste” în limba sanscrită: „Mă înclin în fața profunzimii sufletului tău”. Își aminti că fusese profund impresionată de acest lucru pe vremea când încă avea douăzeci și trei de ani și se pregătea să devină profesoară, convinsă fiind că acela era cel mai nobil mesaj din lume. Fusese chiar pe punctul de a-și tatua versiunea în sanscrită sub claviculă – slavă *Domnului* că Nina o convinsese până la urmă să nu mai facă asta. Acum, cuvântul acesta îi părea lipsit de însemnătate aproape de fiecare dată când îl rostea. Gândul acesta o făcea să se simtă cinică și bătrână.

După lecție, Molly s-a instalat în spatele biroului de la recepție, timp în care cursanții ei și-au strâns lucrurile și au părăsit studioul. A mai stat puțin de vorbă cu clienții ei mai

⁶ În sanscrită, poziții de yoga

vechi – Meg își ținuse șoldurile bine încordate și îi plăcuse succesiunea de *asane*, iar David, prieten cu Hunter, a întrebato ce mai face Stella și ce planuri aveau pentru weekendul dedicat Zilei Eroilor. Femeia cu inelul din buric se mișca însă mai greu. Trase cu grijă fermoarul saltelei de yoga, așezându-o înapoi în husă, iar apoi își verifică telefonul.

— A fost un curs grozav, mărturisi ea din senin, luându-o pe Molly prin surprindere.

Când s-a apropiat de birou, Molly a putut vedea îndeaproape cât de frumoasă era, cu toate că, în realitate, nu prea semăna cu Nina. Pomeții îi erau îmbujorați în urma antrenamentului, iar ochii îi erau de un verde vibrant. Își prinse apoi părul negru și lucios într-o coadă de cal și zâmbi, scoțând la iveală dinții albi și drepți. Molly îi observă atunci ridurile fine de pe frunte și din jurul ochilor și se gândi că trebuia să aibă cel puțin treizeci de ani.

Erau și lucruri care nu-i plăceau la cursuri, dar îi plăcea la nebunie încrederea pe care o dobânda din postura de instruitoare, încredere care îi aducea aminte de vechea sa versiune.

— Eu sunt Molly. Îți ies de minune exercițiile.

— Mulțumesc pentru curs, Molly.

Femeia își azvârli geanta de yoga pe după umăr, timp în care Molly îi observă *piercingul* din cartilagiul urechii stângi. Era același model de cercel – mic, delicat și din aur – pe care Molly obișnuia să îl poarte odinioară. Ea și-l scosese în ziua nunții – nu prea se potrivea cu stilul nupțial – și de atunci nu și-l mai pusese la loc. Nu era un cercel țipător, dar era oricum genul de accesoriu ușor îndrăzneț, care ar fi presupus ore întregi de bârfa în rândul unor femei ca Meredith Duffy și Edie Kirkpatrick.

— Voi reveni cu siguranță, adăugă ea. Eu și soțul meu suntem proaspăt căsătoriți și tocmai ce ne-am mutat aici. Chiar eram în căutarea unui studio serios.

— Mi-ar face mare plăcere, îi zâmbi Molly cu căldură.

Femeia zăbovise cu privirea asupra lui Molly, ceea ce i se părea ușor deconcertant, dar în același timp o și intriga.

— Weekend plăcut în continuare, rosti ea cu mult entuziasm.

Molly o urmări apoi ieșind, sperând din tot sufletul să revină.

Capitolul 3

Sabrina

Ești chiar mai luminoasă în realitate decât în poze. Știu, știu, n-ar trebui să fiu surprinsă. Mi-am petrecut o bună parte din curs admirându-ți gleznelor poziționate la nivelul solului, structura lor delicată și modul în care călcâiele tale formează cu tălpile un unghi de nouăzeci de grade aproape perfect.

Știu la ce te gândești. Nu, nu am un fetiș pentru picioare, nici pomeneală. În schimb, am un interes deosebit pentru tine. Nu e ceva de natură sexuală; am putea spune că e ceva de natură emoțională, asta dacă ești genul de persoană care are nevoie constant de explicații, deși nici așa nu ar fi tocmai corect.

Deci, unde rămăseserăm? La tălpi. Să continuăm pe o traiectorie ascendentă. Gambele îți sunt zvelte, iar picioarele suple de la natură îți rămân neschimbate chiar și atunci când ieși în greutate. Te-am urmărit pe vremea când erai însărcinată – firește, tu nu aveai de unde să știi, dar ajungem noi și la asta – și chiar și atunci aveai picioarele subțiri ca niște lujeri. Dacă e să vorbim de abdomen, ai avut și zile mai bune; când te apleci, ți se vede colăcelul de grăsime chiar și pe sub bluza largă. Arăți totuși foarte bine, nu încape îndoială, mai ales că

ai și născut – acum cinci ani, dar mă rog. Mama s-a ales cu vreo șapte kilograme în plus în timp ce era însărcinată cu mine și, trebuie să recunosc, nici că le-a mai dat jos după aceea.

Mergând mai departe, cutia toracică firavă și sânii abia prezenți te fac genul de femeie care arată minunat îmbrăcată în orice. Sunt puțin geloasă. Eu am mărimea 34C, însă rar găsesc rochii și cămăși care să mă avantajeze. Ai spatele și brațele tonifiate, dar nu exagerat, iar încheieturile mâinilor îți sunt suplă. Ai degetele lungi. Ești și înaltă. Molly, ești mai înaltă decât mi-aș fi închipuit.

Ai gâtul grațios, curbat, și chipul în formă de inimă. Pielea îți este palidă și luminoasă – chiar mi-ar plăcea să îți cunosc rutina de îngrijire – iar ochii mari și căprui. Părul de un blond auriu – piesa de rezistență, așa cum și trebuie să fie – îți curge în bucle ample și zburlite și bag mâna-n foc că nu l-ai vopsit niciodată. Mănunchiul fermecător din părul tău tuns în scări și răsucit în creștetul capului se înfățișează elaborat și neîblânzit – probabil asemeni ție. Eu sunt exact pe dos. Părul meu este închis la culoare, neted și îl las să se usuce la soare. Sunt o persoană destul de simplă: știu exact cum să obțin ceea ce îmi doresc și nu mă opresc niciodată până nu reușesc.

Molly, să știi că am vorbit serios. Ai ținut un curs extraordinar. Se vede că nu te pasionează să predai yoga, dar ai talent. Sau poate doar ai exersat mult; poate că ai petrecut ani la rând repetând aceleași succesiuni de asane, folosind aceeași inflexiune a vocii la momentul potrivit. Poate că în tot acest timp ai avut o înregistrare în minte și nu a trebuit decât să apeși pe butonul „Redare”.

În orice caz, cursul tău a fost excelent și, după cum ți-am spus, voi reveni. Ne vom revedea însă înainte de asta. Noi două avem multe de vorbit.